

**"האמנות שלנו נפלאה
ואני חי אותה ומסור
לה - אבל אני יודע
שהיא אזטרית"**

אמן בקולג' מקומי למחול, ויצר
שלב לעבודה עבור הלהקה במקום,
במסגרת תוכנית לחילופי אמנים.
היוזמה נרקמה עם מנהלו האמנותי
של המוסד, הכוריאוגרף איבן
פולינקלה, שראה במהלך פסטיבל
חשיפה בינלאומית 2012 את
"סרברוס" - יצירתו של כרמי.

"קסם מזיע"

כעת כרמי בביקור גומלין בארץ
ומעמיד עבודה לפרסקו - מהלך
שהוא רואה כחשוב לרקדנים שלו,
שהתפתחותם מחייבת מפגש עם
שפות וסגנונות שונים. שעות
ספורות אחרי ששב מאטלנטה
התייצב כרמי באולם "מחסן 2"
בנמל יפו, שם ניהל והנחה פרויקט
פיילוט חדש, שאותו הגה לאחרונה
והוא מקווה שיהיה לו המשך.
למשך יומיים העתיק כרמי את
חזרות הלהקה שלו מהסטודיו שלה
בחולון לבמת האולם ביפו, ופתח את
הדלתות הינם לכל המעוניין.
בזמן החזרות נקטע המהלך על פי
הנחייה שלו, והרקדנים, באותם
הבגדים וכלי תאורה, התחילו לרקוד
קטעים מ"סרברוס", שאותה העלו
על במות ברחבי הארץ. כרמי רצה
לבחון איך עובדים הרקדנים מעמדה
של אמן חוקר ולומד בחזרות, לזו
של פרפורמר בהופעה. ליוזמה הזאת
הייתה גם מטרה פרקטית מאוד -

כרמי, שמודע מאוד לעבודה שקהל
שוחרי המחול כאן לא צומח בקצב
המקווה, חושב כבר זמן רב איך
אפשר לשנות את המצב והחליט
להציע עסקה למרכזי אמנות ברחבי
הארץ: להם יש חללים שחלקם בלתי
מנוצלים, והלהקה מוכנה להגיע
אליהם תמורת כיסוי ההוצאות
בלבד, ולערוך חזרות במקום.
"הרעיון פשוט לגמרי. אני

להנגיש את המחול

**הכוריאוגרף
יורם כרמי,
מייסד ומנהל
להקת המחול
פרסקו, מבקר
החודש בארץ
בביקור גומלין
שבו מופיעה
הלהקה - מהלך
שכרמי רואה
כחשוב לרקדניו,
שהתפתחותם
מחייבת מפגש
עם שפות וסגנונות
שונים / יעל אפרתי**

יכול להזדהות עם הכמיהה שלו.
קצב העבודה שלו, היערים שהוא
מציב לעצמו ולרקדניו, האמביציה
והקפדנות שלו, כמו גם הרצון
האינסופי שלו להשפיע - מכתובים
לו לוח זמנים כמעט בלתי אפשרי.
כך למשל, כשפגשתי אותו
לשיחה בתורש הקודם הוא בריוק
הגיע משהות של שבועיים וחצי
באטלנטה. הוא העביר שם כיתות

לכוריאוגרף יורם כרמי (46),
מייסד ומנהל להקת המחול פרסקו,
יש פנטזיה - הוא רוצה מעין פסק
זמן שיוקדש כולו לעבודה, אבל
אחרת. הוא רוצה במשך שנה פשוט
להיות, לבהות, לשבת בסטודיו,
לקרוא, לשוטט ובעיקר לחוות
"את מה שאתם קוראים לו השראה
אמנותית". מי שניסה לעקוב אחריו
בחודשים האחרונים, בהחלט היה

יורם כרמי
"רצון להשפיע
באמצעות
המחול"

"סיפורי בגדים"
ניסיון להרחיק
את הבגדים
מתחומי המיתוג

"אני תמיד אומר שהאמנות שלנו נפלאה. אני חי אותה ומסודר לה בכל לבי, אבל יודע שהיא אוטורית. אין מספיק קהל, וזה משפיע גם על יוצרים מתחילים וגם על להקות מנוסות. כשאני הולך לשוחח עם רכזי תרבות בפרופרייה, דבר ראשון שואלים אותי 'כמה זה יעלה ליי?' אז מוכן שצריך להמשיך ליצור ולהופיע, אבל במקביל מוכרחים לעבוד בשטח, להציג מחול בכל מקום ולאפשר לכולם לבוא ולראות ולחוות, ואז אולי יהיו אנשים רבים יותר שידרשו לראות גם את זה, ולא רק את מה שמציעים להם. באשר לעצמי - אחרי שמשנת 1997 אני עושה ערכים מלאים מעבודותיי, החלטתי להתרחק קצת ולהציג לראשונה ערב דפרטוארי שיכול עבודה אחת שלי ושתיים של אחרים. זה טוב לרקדנים, ואולי גם יביא קהל חדש לאולם."

רפרטואר מרשים

זו השנה השביעית שבה מופיעה להקת פרסקו בפסטיבל הילדים בחולון, ובמקביל היא מעלה מדי שנה בשנה כ-100 מופעי בוקר בפני תלמידים ו-40 מופעי ערב. פרמי, בוגר מכללת סמינר הקיבוצים ומרצה במסלול המחול בה, הקים את הלהקה ב-2002 ויצר עבורה רפרטואר מרשים. לילדים יצר את "בגדי המלך", "אלף לילה", "מסביב לעולם ב-80 יום" ו"ספר הג'ונגל". למבוגרים יצר עבודות דוגמת "לה כמיליה" (2007) שהוזמנה לבכורה בפסטיבל ישראל, "מאיץ חלקיקים" (2010) ולאחרונה (2012) "סדרבוט", שאותה יצר ברמי בהשראת תמונות מהמיתולוגיה היוונית.

הקרה (בזכות בטנה מחומר מפחית חיכוך), או לשחק עם רקדניות מיניאטוריות בעזרת כפות הידיים ש'נעולות' בנעלי בלט, וגם לעשות שימושים יוצאי דופן בגרביים שלנו ועוד ועוד. הרעיון הוא לסמוך על הילדים. הם לא מוכרחים המון רעש, פירוטכניקה וסיפוקים מידיים. הדמיון שלהם יוביל אותם לחוויות נהדרות - גם עם חפצים יומיומיים שנשלפים מהארון הביתי. החלטנו, הבמאי רוני פינקוביץ' ואני, לסמוך לגמרי על הילדים ולבטל את תפקיד המנחה או המספר שמופיע ברוב מופעי המחול לילדים כמתווך."

להרחיב את המעגל

כרמי, שמנהל זו השנה השנייה עם הכוריאוגרפית רונית זיו את "הרמת מסך" - המסגרת המרכזית העומדת לרשות כוריאוגרפים עצמאיים ומציעה להם ליווי אמנותי, מכיר מקרוב את היוצרים הצעירים ואת המציאות שאיתה הם מתמודדים. צריך להקדיש זמן ומשאבים, והוא גם יודע יודע שרובם ינטשו כשלב זה או אחר את המקצוע או את הארץ. "קשה כאן מדי, הקריטריונים לתמיכה לא מספקים. בנוסף, יוצרים שמצליחים להעמיד עבודה נשארים לבדם ולא יוכלים להריץ אותה, ואין ממש דרישה לקולות חדשים". אז מה עושים? אתה נשמע פסימי.

רוצה להנגיש את המחול על ידי חוויה של מפגש בלתי אמצעי עם אמנים. אנחנו הופכים את עצמנו זמינים לקהל בעבודה היומיומית שלנו. יש כזה 'קסם מזיע', הצצה לאחורי הקלעים של מופע בימתי, שלרעתי תעורר סקרנות. מפגש כזה בעיניי, גם אם לא יוביל להישגים מידיים, הוא חינוך לתרבות". את העמדה הזאת מטביע כרמי גם ב"סיפורי בגדים", יצירתו החדשה לילדים לצלילי המוזיקה של מוצרט, צ'ייקובסקי ושטראוס, לצד קלאסיקות "מודרניות" של נינורטה ורודריגו לאו. היצירה, שנוצרה בשיתוף תיאטרון המדיטק, עולה בימים אלה במופעים ראשונים בעקבות הבכורה שהוצגה בפסטיבל הילדים הוותיק צלילי ילדות בחולון. מה עומד בבסיס "סיפורי בגדים"? "ניסיון להרחיק את הבגדים מתחומי המיתוג, האופנה והצרכנות, להעמיד חומריות מול חומר ולהציג את הפוטנציאל של הבגדים כמקור למשחק, לדמיון וליצירתיות. ילדים ומבוגרים כל כך שבויים בעניין של הבגדים ורכישתם, הרי לא מתקנים עכשיו כלום וקונים כל הזמן חדש ו'מעורבן'. אני מציע לראות את הבגדים כפרויטים שאפשר להיקשר אליהם, שאפשר להעביר אותם לאחרים וגם לצאת איתם למסעות בדמיון. כך אפשר למשל להשתמש בזקט של אבא ולהחליק איתו על